

selsforholdene. Efter sine mange Besøg i Hovedstaden vil det ærede Medlem jo kunne bedømme, hvorledes Færdselsforholdene her ikke mindst i de sidste 10 Aar har forskudt sig. Og jeg har lagt Mærke til, at i en hel Række af vore store Købstæder gør sig noget lignende gældende. Der er kommet en betydelig større Trafik væsentlig af Motorkøretøjer, baade af Motorcykler og Automobiler, en større Trafik af Cyklister og endelig ogsaa i Kraft af Byernes stærke Vækst en betydelig større Færdsel af Fodgængere. Denne Forandring i Færdselsforholdene har medført, at vi ikke alene har maattet foretage en meget nødvendig Forandring af Automobilloven, men ogsaa har maattet indføre en helt ny Færdselslovgivning; for Hovedstadens Vedkommende har vi fuldstændig maattet omlægge Politipatrouilleringen paa Gaderne, oprette faste Poster o. s. v. For Færdselsforholdene spiller Hundeholdet en meget stor Rolle. Følger man vore Retsforhandlinger, vil man se, at der ret ofte kommer Sager til Behandling, der drejer sig om store Erstatningskrav for Ulykker baade paa Mennesker og Materiel, forarsaget af løsgaaende Hunde. I Færdselsloven staar jo ogsaa en Bestemmelse om, at man kan komme til at betale Erstatning for at gaa uforsigtigt paa Gaderne, hvorved man kan komme til at forvolde Ulykker. Saadanne Ulykker forvoldes meget ofte af Hunde. Derfor er det Lovforslag, der nu er fremsat af Justitsministeren, og som jeg som Kommunalmand har Grund til at takke den højtærede Minister for, i allerhøjeste Grad paakrævet, og det burde kunne gøre Regning paa en lidt alvorligere Behandling end den, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Gisselbæk) gjorde det til Genstand for.

Jeg skal gøre et Par Bemærkninger om nogle af Paragrafferne. Hovedindholdet af § 1 er jo Bestemmelsen om Anmeldelse af Hunde. Denne Bestemmelse — jeg skal ikke komme ind paa en Definition af de forskellige Forhold, hvorunder Anmeldelsen skal foregaa, det vil ærede Medlemmer kunne læse — betragter jeg som meget nyttig, idet jeg er vidende om, at der rundt omkring, i hvert Fald i Hovedstaden, findes et meget stort Antal Hunde, som Politiet intet Kendskab har om, og som derfor unddrager sig Afgift. Der kunde maaske spørges, om det nu er nødvendigt, at der skal betales Afgift af Hunde, om ikke Hunden paa mange Maader er et Nyttedyr, om ikke Hunden i

mange Tilfælde er baade til Selskabelighed og til Nytte for enlig stillede Mennesker og derfor burde være skattefrie. Det er, som jeg sagde, et af de Spørgsmaal, hvor det Moment, som jeg kaldte Følelsesmomentet, spiller ind, og som man derfor kan se paa med forskellige Øjne. Jeg mener, det er berettiget at kræve en Afgift, fordi Genen af Hunde er saa stor, at det er nødvendigt at holde Hundeholdet nede paa et vist Lavmaal. Det er ogsaa afgjort, at Ernæringen af Hundene spiller en meget stor Rolle. I Restriktionernes Periode under Krigen var der mange, som maatte lade deres Hunde dræbe, og der var mange andre, som havde megen Vanskelighed ved at fremskaffe Næringsmidler — der kun var til Stede i begrænset Omfang — til deres Hunde. Af disse og mange andre Grunde mener jeg, at en Anmeldelse af Hunde er nødvendig til Fremskaffelse af de Afgifter, som Loven og Politimyndighederne eller Kommunalbestyrelserne nu maatte anse for at være de rigtige.

§ 2 omhandler Afgiften. Denne er, som bekendt, efter de gældende Bestemmelser 10 Kr. for Hunde under 42 cm og 20 Kr. for Hunde over denne Højde. Københavns Magistrat har henstillet til Justitsministeren, at Afgiften blev forhøjet til henholdsvis 30 Kr. og 60 Kr. Det var et Kompromis, man kom til, og jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg hørte til dem indenfor Københavns Kommunalbestyrelse, som ønskede andre Takster fastsat, og jeg har vedblivende den opfattelse, at Taksten bør være betydelig højere. Jeg stod den Gang paa Kravet om 50 Kr. og 100 Kr. henholdsvis for Hunde under og over de 42 cm, og jeg vil have Lov til at staa paa dette Standpunkt uden derfor at skulle risikere at blive kaldt Hundehader, thi jeg ser saaledes paa det, at der er alt for mange Hunde i denne By, som ikke er den mindste Nytte til, men tværtimod til stor Ulempe, og det eneste virkningsfulde Middel til at komme denne Ulempe til Livs er en betydelig Forhøjelse af Hundeafgiften. Jeg forstaar, at en Forhøjelse kan gøre enkelte af dem, som har Hunde, ondt, men man kan, hvis man vil gaa ind paa min Tanke, sætte en længere Frist end et Aar, saaledet at Afgiften ikke bliver højere, end den nu er, for dem, der har Hunde, men naar disse Hunde dør og Nyanskaffelse finder Sted, kommer de ind under Lovens Bestemmelser. Saa rammer man ikke de enlig stillede Damer og Herrer, der holder Hund dels til Nytte, dels for Selskabelighedens Skyld. Det Spørgsmaal